Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 118. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 24-го ТРАВНЯ 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, MAY 24, 1977 No. 118. VOL. LXXXIV.

Брежнєв говорив про скорочення стратегічної зброї, покликався на домовленість у Владивостоці

Москва. — Генеральний секретар ЦК КПСС Леонід Брежнєв, виступаючи напередодні віднови переговорів між представниками ЗСА і СССР в Женеві, знову видвигнув справу скорочення стратегічної зброї, пригадуючи при тому, що всякі розмови про скорочення тієї зброї повинні проходити на базі раніших домовленостей між ним і колишнім президентом ЗСА Джеральдом Фордом у Владивостоці в 1974 році. Л. Брежнєв заявив, що підписання такого договору значно поліпшило б відносини між З'єдинами Стейтами Америки і Совєтським Союзом. Він при тому ні словом не згадав про нові пропозиції президента Джіммі Картера, що їх докладно з'ясовував у Москві державний секретар Сайрус Венс під час недавних переговорів. Совєтський Союз, — заявив Брежнєв, — заінтересований не тільки справою скорочення стратегічної зброї, але також справою ліквідації військових баз на Індійському океані і відтягненням частини кораблів з атомовим озброєнням Середземного моря. Брежнєв мав в першу чергу на увазі американську військову базу на островах Дієго Гарсія і американську Шосту Фльоту на Середземному морі. Совєтські пропозиції Брежнєв назвав „реалістичними", які задоволняли б обидві сторони. Цю заввагу про ліквідацію баз і скорочення військової фльоти зробив Брежнєв на обіді в честь фінляндського президента Урго Кекконена, який перебуває тепер з офіційною візитою в Совєтському Союзі.

Як відомо державний секретар ЗСА Сайрус Венс і міністер закордонних справ СССР Андрей Громико зустрінулись в середу, 18-го травня ц. р. в Женеві з метою зрушити з місця переговори про стратегічне роззброєння, яке перешкоджає, на думку Брежнєва, політиці детанту і корисній співпраці між ЗСА і СССР. Громико, приїхавши до Женеви, не прозрадився ні словом, чи він привіз з Москви нові пропозиції і чи Кремль і далі відкидає усі пропозиції Білого Дому.

В Канаді розгортається акція оборони українських політв'язнів в СССР

Монтреаль, Канада. — Комітет Оборони Валентина Мороза інформує: В неділю, 15-го травня ц. р. перед совєтською амбасадою в Оттаві, відбулася демонстрація в обороні заарештованих членів Української Громадської Групи сприяння виконанню Гельсінкських угод.

Демонстрацію зорганізували СУСК-Торонто, Міжнародна Амнестія та Комітет Оборони Валентина Мороза у Монтреалі. Близько 250 учасників, головно з Торонта та Монтреалю, взяли участь, ходячи з відповідними транспарантами, роздаючи летючки з інформаціями про арештованих членів Української Гельсінкської групи в Києві. 16-го травня появилися прихильні статті із знимками в „Оттава Джорнал" та „Оттава Сітізен".

Крім участи у демонстрації, Комітет Оборони Валентина Мороза у Монтреалі вислав 465 листів до всіх членів канадського парляменту та сенаторів із відповідною літературою про українських політв'язнів та дякуючи їм за одноголосне підтримання Гінзбурга, Орлова, Руденка та Тихого; 190 листів до всіх членів пресової галерії у канадському парляменті з копією Декларації і Меморандум № 1 Української Громадської Групи сприяння виконанню Гельсінкських угод у Києві, та листи до всіх урядів, які підписали Гельсінкський договір, та до всіх амбасадорів-представників у Канаді з питанням що до їхніх становищ супроти недотримання Гельсінкських угод Совєтським Союзом та становище цих країн щодо переслідування українських політв'язнів.

У Філядельфії помер о. Ізидор Сохоцький

Філядельфія, Па. — В неділю, 22-го травня ц. р. відійшов у вічність на 83-му році трудолюбивого життя о. Ізидор Сохоцький, колишній крилошанин і радник Митрополичої Консисторії у Львові, кол. парох Гаїв біля Львова, кол. сотрудник в Шамокіні, Па., учасник Українських Визвольних Змагань в 1917-21 років. Покійний ціле своє життя посвятив був Богові і українському народові. Єрейська Панахида була відправлена у вівторок 24-го травня, а похорони були заповіджені на середу 25-го травня о год. 9-ій рано у Митрополичому Соборі, а потім на цвинтар Факс Чейс. Покійний осиротив сестру Ярославу Швець, брата Юліяна дальшу родину в ЗСА, Канаді і Україні.

ОДУМ ВШАНУЄ С. ПЕТЛЮРУ

Бавнд Брук, Н. Дж. — Заходами місцевої Філії ОДУМ-у тут в неділю, 22-го травня ц. р., о год. 1-ій по полудні в залі церкви-пам'ятника св. Андрія відбудеться Академія, присвячена світлій пам'яті Симона Петлюри, Голови Директорії і Головного Отамана військ УНР.

ДОПОВІДЬ Л. КОЛЕНСЬКОЇ В ІРВІНГТОНІ

Ірвінгтон. — Старанням 86-го Відділу СУА, головою якого є Надя Кизима, у четвер, 19-го травня ц. р., ввечері тут у приміщенні домівки Українського Спортового Т-ва „Чорноморська Січ" влаштовано доповідь Любови Коленської про „Дві літературні сильветки", темою якої була аналіза творчости і перекрій поодиноких фрагментів з життя Лесі Українки та Василя Стефаника. Після доповіді вив'язався живий обмін думками на літературні, видавничі і взагалі культурні теми та питання духових вартостей української спільноти на еміграції та в сучасній підневільній Україні.

„АЛЕЯ ЩАСТЯ" — НОВИЙ ШЛЮБНИЙ РИТУАЛ В УКРАЇНІ

У селі Чемеровецького району на Хмельниччині, — інформує Київська „Радянська Україна", — „є заповітне місце тих, хто ступив на весільний рушник. Це алея щастя". Алея простягається вздовж майдану і сюди приходить одружена пара, щоб посадити деревце якогонебудь роду — на знак міцності сім'ї. На Хмельниччині все ширше впроваджується цей весільний ритуал, він для „радянських людей" позначується новою доброю традицією", — пише Радянська Україна".

КАРТЕР ПРОПОНУЄ НОВУ ЗАКОРДОННУ ПОЛІТИКУ ДЛЯ ЗСА

Президент Картер отримує почесний докторат в Нотер Дам університеті.

Савт Бенд, Індіяна. — Промовляючи в неділю, 22-го травня, під час гродуаційних церемоній у Нотер Дам університеті, президент Джіммі Картер накреслив нові напрямні для закордонної політики ЗСА, підкреслюючи, що Америка повинна зосереджувати більше уваги на „гуманітарні потреби людства", головним чином на пошанування людських прав, замість розглядати закордонну політику майже виключно крізь призму „війни чи миру", як теж сказав, що Вашінгтон не мусить формулювати своєї політики на постійнім страху перед експансіоністичними плянами Совєтського Союзу, бо Америка „не має причин надмірно боятися комунізму" з уваги на свою власну силу і силу інших держав вільного світу.

Одержуючи почесний докторат з права, Президент накреслив нові підстави закордонної політики ЗСА, зазначуючи, що головним принципом цієї політики повинно бути пошанування людських прав. Він теж заявив, що хоча треба скріпити відносини між Америкою та її союзниками у Північно-Атлантійському Союзі (НАТО) та іншими індустріяльно розвиненими країнами вільного світу, то також треба притягнути до співпраці й інші держави.

Відносно Совєтського Союзу і Народної Китайської Республіки президент Картер сказав, що ЗСА старатимуться поліпшити з ними зв'язки, але в той самий час перестеріг Москву, що політика детанту не означає, що СССР може накидати свою соціяльну і політичну систему іншим країнам, наприклад, Анголі, за посередництвом Куби.

У своїй промові Президент рівнож заявив, що важливою частиною нової американської закордонної політики повинні бути старання переконати індустріяльно розвинені країни допомагати економічно недорозвиненим державам, щоб в такий спосіб запевнити „більшу справедливість у світі".

В загальному, президент Картер закликав всі країни світу до тіснішої співпраці, підкреслюючи, що тільки в такий спосіб можна буде запобігти атомовій війні, зліквідувати расизм, голод і убогість.

Коментатори вказують, що Президент недвозначно підкреслював, що політика його уряду різнитиметься від політики, яку вів попередній державний секретар

(Закінчення на стор. 4-ій)

МЕНАХЕМ БЕҐІН НАМАГАЄТЬСЯ ПРИВЕРНУТИ ДОВІР'Я ДО КОАЛІЦІЇ ЛІКУД

Тель Авів, Ізраїль. — Глибоко торкнений інформацією мідією, яка назвала коаліцію Лікуд „терористами", лідер цієї коаліції і мабуть слідуючий прем'єр ізраїльського уряду Менахем Беґін розпочав акцію за привернення свого престижу і престижу об'єднання, яке він репрезентує. Згідно з інформаціями кореспондентів, Беґін вишле свого заступника з революційних часів, а тепер кандидата на міністра закордонної інформації Шмуеля Каца до Вашінгтону на розмови з офіційними чинниками Білого Дому. Кац прибде до ЗСА в кінці цього тижня, говоритиме з конгресменами і сенаторами та членами кабінету, а навіть, якщо зайде потреба з президентом Джіммі Картером. Уступаючий уряд цілковито погоджується з місією Каца і дасть йому всяку піддержку у його праці. Міністерство закордонних справ Ізраїля розіслало своїм дипломатичним представництвам в світі відповідні інструкції і доручило їм зробити все можливе, щоб задержати доцьогочасний престиж ізраїльської держави. В інструкції також говориться, щоб дипломати звертали увагу чужинців, що є велика різниця між колишніми підпільниками, які вели боротьбу за самостійність Ізраїлю і виступали під назвою Ірґум Цвай Леумі і теперішньою політичною коаліцією Лікуд. Сам Беґін з обуренням заявив західним кореспондентам, що вони не совісно інформують своїх читачів про його активність в минулому. „Чому ви, — заявив Беґін у зверненні до кореспондентів, — називаєте Ясіра Арафата борцем за свободу, а мене Менахема Беґіна жидівським терористом?" Беґін також висловив своє переконання, що З'єдинені Стейти Америки й далі допомагатимуть Ізраїлеві в його намаганні забезпечити кордони Ізраїлю так, щоб арабські гармати не досягали своїм вогнем кожної місцевости.

Викриття шпигунів в Західній Німеччині продовжується

Гамбург, Західня Німеччина. — Німецькі джерела інформують, що політична поліція заарештувала чергового шпигуна на високому становищі, який співпрацював з неназваною східньо-европейською комуністичною державою. Заарештований Ролф Грунерт був головним інспектором поліції в Гамбургу і на протязі кільканадцятьох років працював шпигуном для комуністів. Головна прокуратура в Карлсруге відмовилась покищо коментувати цей новий випадок шпигунства поки не буде переведене вступне слідство і встановлення вини підсудного. Гамбурґська газета „Більд ам Зонтаг" інформує, що 51-річного Грунерта було переловлено на контактному пункті, коли він передав матеріяли зв'язковому комуністичної розвідки.

ДІЙШЛО ДО ЧАСТИННОГО ПОРОЗУМІННЯ МІЖ ЗСА І СССР ЩОДО ОБМЕЖЕННЯ АТОМОВОЇ ЗБРОЇ

Женева. — Після триденних нарад між державним секретарем Сайрусом Венсом і совєтським міністром закордонних справ Андреєм Громиком в п'ятницю, 20-го травня, дійшло до частинного порозуміння щодо нового договору між ЗСА і СССР в справі обмеження стратегічної атомової зброї. Секретар Венс підкреслив, що порозуміння було „тільки частинне" з уваги на те, що залишилося ще багато розбіжностей між становищами Вашінгтону і Москви, хоча встановлено тричастинний плян полагодження цієї преважливої справи. Андрей Громико навіть більш песимістично висловився про вислід нарад, заявляючи, що хоча полагоджено деякі проблеми, то не можна твердити, що „зроблено значний поступ" в напрямі розв'язки „підставових питань", бо, за твердженням Громика, ЗСА далі стараються здобути для себе „однобічні користі і послабити безпеку Совєтського Союзу".

Натомість члени американської делегації більш оптимістично оцінювали вислід переговорів між Венсом і Громиком, вказуючи, що тоді, коли в березні в Москві совєтські власті цілком відкинули американські пропозиції щодо обмеження або і зменшення кількости стратегічної атомової зброї, то в Женеві заіснувала можливість на компромісове полагодження тієї справи.

Тричастинний плян відносно нового договору між ЗСА і СССР правдоподібно міститиме наступні елементи: підставою нового договору буде тентативне домовлення між колишнім президентом Джеральдом Фордом і генеральним секретарем КПСС Леонідом Брежнєвим у Владивостоці в 1974-му році, тобто, верхня межа стратегічної зброї для обох держав буде біля 2,400 ракет і літаків, або трохи нижча, і цей договір буде важливий до 1985-го року; буде рівнож підписане спеціяльне трирічне домовлення, яке охоплюватиме спірну зброю обох держав, точніше, встановить деякі обмеження на американські „мандруючі" ракети („круз мисел") і на совєтські бомбовики, знані на Заході як „Бекфаєрс"; розпочнуться незабаром переговори щодо фактичного зменшення кількости атомової зброї.

Члени американської делегації повідомили, що можлива компромісова розв'язка включає елементи з двох пропозицій ЗСА, що їх у березні Москва відкинула, як теж деякі частини совєтської пропозиції. Однак, сам секретар Венс і кілька його дорадників кількакратно підкреслювали, що залишилися „поважні розбіжності" між Вашінгтоном і Москвою щодо атомового роззброєння і тому не можна вже тепер твердити, що новий договір буде незабаром підписаний.

Головний Настоятель Василіянського Чину на відвідинах в Південній Америці

Отець протоархимандрит Ісидор Патрило

Сан Павльо, Бразилія. — Український католицький тижневик „Праця" інформує, що Головний Настоятель Василіянського Чину о. протоархимандрит Ісидор Патрило перебуває з офіційними відвідинами в країнах Південної Америки, відвідуючи манастирі і станиці Чину. Спершу о. Архимандрит прибув до місцевости Сан Павльо, а згодом побував у Куритибі, на Ірасемі і Санта Катарині. По дорозі відвідав Кампо Моврон, Пітаню і побував у Прудентополі, де відправив Службу Божу в матірній прудентопольській церкві св. Йосафата. В часі Великодня о. Настоятель від'їхав до Арґентини, де також працюють з успіхом ченці Василіянського Чину. Як відомо, всесвітлійший о. протоархимандрит був обраний Настоятелем Василіянського Чину на генеральній Капітулі, яка відбулася в Римі від 7-го до 22-го липня 1976 року. Новий Головний Настоятель вступив до Василіянського Чину в 1933 році в Західній Україні, а на священика був висвячений в травні 1943 р. Крім теологічних студій, о. протоархимандрит Ісидор Патрило має три докторати з теології, філософії і права. Перед покликанням на це високе становище виконував функцію генерального Консультора Чину.

Львівській школі прикладного мистецтва сповнилося — 100 років

Львівському училищеві прикладного мистецтва ім. Івана Труша, одному з найстаріших мистецьких навчальних закладів, сповнилося 100 років, — інформує київська „Культура і Життя". Після Віденської Міжнародної виставки зацікавлення до творчости галицьких народних майстрів помітно зросло. Так, у 1876 році відкривається мистецько-промислова школа у Львові, в 1882-му році — ткацька в Косові, в 1884-му — школа столярства, токарства, різьбарства в Станіславові, у 1886 — килимарські школи у Віdні та Глинянах. Наприкінці 1876 року засновано Львівську „Загальнопромислову школу рисунків і моделювання" — сучасне училище ім. І. Труша, живописця і мистецького критика, народженого 1869-го року, померлого у Львові у 1941-му році. На початку XX сторіччя у цій школі викладали відомі архітекти З. Горголевський та В. Садлавський, скульптори Ю. Белтовський та П. Герасимович, живописці В. Крицінський, Т. Рибковський, З. Розвадовський. Свій творчий шлях почали такі майстри українського мистецтва як О. Курилас, А. Манастирський, Олена Кульчицька, І. Севера. В повоєнних роках в цій школі мистецтва закінчили понад тисяча мистців і різних фахівців. Поряд з факультетами мистецького розпису, ткацтва, кераміки, скульптури, обробки дерева, відкрито факультет мистецької обробки металю і вишивки.

10 ПОЛІТВ'ЯЗНІВ В СССР, ПОЧАЛИ 100-ДЕННУ ГОЛОДІВКУ

Вячеслав Чорновіл

Ню Йорк. — Комітет оборони радянських політичних в'язнів інформує: з Москви наспіла вістка, що при кінці квітня 1977 р. десять політичних в'язнів в СССР, між ними українець Вячеслав Чорновіл, почали 100-денну голодівку, щоб тим способом звернути увагу учасників Белградської конференції для перевірки Гельсінкських Угод на долю політв'язнів в СССР і з домаганням одержати статус політичного в'язня.

В голодівці бере участь українець Вячеслав Чорновіл.

Вячеслав Чорновіл, українець, 1938 р. народження, журналіст. Він є один із найбільш відомих учасників українського руху спротиву. Його вперше арештували в 1966 р. за відмову давати свідчення на процесі Михайла та Богдана Горинів, М. Зваричевської та М. Осадчого. Вдруге Чорновола арештували 1967 р. і засудили на три роки позбавлення волі за „антирадянську пропаганду та агітацію". Останньо, Чорновола арештовано 1972 р. під час загального погрому проти української інтелігенції. Його засуджено в березні 1973 р. на 7 років позбавлення волі та 5 років заслання. Чорновіл є автором книжки про політичні процеси в Україні в 1965-66 рр. п.з. „Лихо з розуму" як і чисельних листів та протестів в обороні української самобутности. Останньо він знаходився в Мордовському таборі ч. 19.

Разом з Чорноволом голодують:

Паруйр Айрікян, вірменин, 1949 р. народження. Перший раз був арештований в 1969 р. і засуджений на підставі статті 64 КК Вір. РСР („анти-радянська пропаганда та агітація") на 4 роки позбавлення волі. В квітні 1973 р. його звільнено, а в лютому 1974 р. він щераз був арештований, цього разу за „порушення правил адміністративного нагляду" і засуджений на два роки ув'язнення. Під час ув'язнення, КГБ приготовило нову „справу" проти Айрікяна і відбувся третій процес. На ньому його обвинувачували у членстві в Вірменській націоналістичній організації „Національній об'єднаній партії". Айрікяна засуджено на 7 років таборів суворого режиму і три роки заслання. Айрікян знаходиться в Мордовському таборі ч. 19.

Маркосян, Размік, вірменин, 1949 р. народження. Арештований 1974 р. і засуджений на 7 років таборів і три роки заслання. Маркосяна обвинувачували у членстві в Національній об'єднаній партії Вірменії.

Михайл Хейфиц, еврей, 1934 р. народження. Арештований 1974 р. і засуджений на 4 роки таборів і два роки заслання. Останньо знаходиться в Мордовському таборі ч. 17.

Осипов Владимир, росіянин, колишній редактор слав'янофільського журналу „Вече". Арештований 1974 р. і засуджений на 10 років позбавлення волі.

Інших учасників 100-денної голодівки досі не вдалося зідентифікувати.

ОТЕЦЬ В. РОМАНЮК: ЖИДИ Й УКРАЇНЦІ НАЙБІЛЬШЕ ПОТЕРПІЛИ

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — В перших днях 1977 року, о. Василь Романюк, засуджений в 1972 році на 10 років таборів за „антирадянську пропаганду та агітацію", написав листа з Мордовського концтабору до Кентербейрійського Архиєпископа. Цей лист кружляє тепер у самвидаві СССР і України. Нижче друкуємо деякі уривки з нього. Повний текст появиться в журналі „Сучасність" та у збірці самвидавних матеріялів, яка незабаром вийде у видавництві „Сучасність".

„Я священик, мій ідеал служити Богові і людям, але у державі в якій я маю нещастя жити, це неможливо. Тут вимагають, щоб людина жила не так як диктує її сумління, а так, як потрібно тим, що є при владі. І ось за те, що я комусь висловив свої погляди і виступив на захист безвинно репресованого українського історика В. Мороза, мене запроторили на довгі роки до концентраційного табору.

Я написав сотні скарг у різні радянські інстанції, але ніде не знайшов співчуття, ані звичайного милосердя... Очевидно я священик, людина, погляди якої взагалі не є допустимі режимом, а крім того я ще українець — член нації, що її радянська влада вже півсторіччя обвинувачує у всіх „гріхах". В XX сторіччі на нашій планеті найбільше потерпіли від диктаторських режимів дві нації — єврей від гітлерівського фашизму і українці від радянського комунізму. Їхня пропаганда і сьогодні не перестає переконувати, не моргнувши навіть оком, що такого не було, але факти доказують щось інше...

Якщо запитатися радянський уряд які фактично чи (не чітке слово) конкретні злочини здійснили ті, які сьогодні опинилися в політичних концентраційних таборах, то, очевидно, ніхто нічого не довідається, бо ніхто з представників влади немає на це задовільної відповіді. Від нас під різними претекстами вимагають визнання „вини", але це абсурд, цього ніколи не буде. Ми не злочинці. Злочинці ті, які здійснили над нами ці беззаконня, нехтуючи елементарними принципами людської етики.

Радянська пропаганда запевняє, що тут існує свобода сумління — це неправда. Її тут ніколи не було і бути не може! Офіційно тут існують релігійні організації, але вони зобов'язані не активізувати свою діяльність, а навпаки, звужувати, заслоновати злочин, що їх постійно здійснюють атеїстичні власті проти людської індивідуальности і тим впроваджувати в блуд світову громадськість. Репресії, що їх періодично в різних формах застосовують проти віруючих і священиків мають на меті тримати їх в постійному страху Якщо переглянути історію репресій проти інакшедумаючих в Радянському Союзі, то ми чітко побачимо, що нема ні одного десятиріччя, яке обійшлося б без арештів і насильства на невинними. Характеристичним є те, що ці репресії в різні часи і в різних місцевостях мали різний характер. Зокрема жорстокий характер вони мали в Україні і в Прибалтиці, причому на це там не

(Закінчення на стор. 4-ій)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Нова ситуація на Близькому Сході

У зв'язку з вислідами парляментарних виборів в Ізраїлі, світова преса цілком оправдано заговорила про нову ситуацію на Близькому Сході і нові труднощі для президента Картера, який, особливо в останніх тижнях в часі зустрічей з головами европейських держав—членів НАТО і розмов з лідерами арабського світу, зокрема президентом Єгипту Анваром ель Садатом, королем Йорданії Гусейном і президентом Сирії Ассадом, виступив був з новою ініціятивою полагодження близько-східнього конфлікту і підписання мирового договору між Ізраїлем і арабськими державами. В дипломатичних кругах говорилося вже навіть про визнання Палестинською Визвольною Організацією існування Ізраїля як держави і створення з частини арабської території, зайнятої Ізраїлем у війні в 1967р., нової Палестинської держави. Так ситуація виглядала перед парляментарними виборами в Ізраїлі. Тепер, коли більшість у виборах здобув бльок Лікуд, лідером якого є колишній вояк армії Андерса і пізніший революціонер у визвольній армії Ізраїля Менахем Бегін, який буде новим прем'єром ізраїльського уряду, політичний клімат на Близькому Сході може основно змінитися, якщо партія чи бльок Лікуд додержуватиметься своїх раніших постанов і своєї політичної програми, які, до речі, сильно критикують араби. Довідавшись про перемогу партії Лікуд у виборах, вони скликали негайно нараду членів Арабської Ліги в столиці Савдійської Арабії Ріяді для обміркування дальшої стратегії на випадок приходу до влади Менахема Бегіна і його бльоку, який вони вважають „бльоком ізраїльських радикалів'', що змагає до поширення ізраїльської території коштом арабських земель. Принципи програми бльоку Лікуд, які були широко дискутовані на сторінках преси у передвиборчій кампанії, приблизно такі: Лікуд за всяку ціну оборонятиме суверенітет у Ізраїлю на території від Середземного моря до ріки Йордан; вестиме прямі переговори з арабськими країнами щодо підписання мирового договору; братиме участь у переговорах в Женеві. У програмі зокрема підкреслено, що політика поступок без остаточного визнання права Ізраїля на існування з боку арабського світу та без укладнення мирового договору, приведе до нової кривавої війни і до створення такої ситуації, що практично кожна місцевість в Ізраїлі перебуватиме в секторі обстрілу арабської артилерії. Лікуд займає становище також до Совєтського Союзу, а зокрема намагання СССР поширити свою домінацію на чужі країни. У програмі відмічується, що „керівна роля СССР, у трикутнику складеному з комуністичних країн, арабських держав і деяких країн третього світу, зобов'язує Ізраїль до проведення роз'яснювальної кампанії, спрямованої проти совєтського імперіялізму й поширення тоталітарного комунізму''. Згадується у програмі бльоку Лікуд і про те, що „комуністи в СССР продовжують придушувати неросійські народи й національні меншості, позбавляють своїх громадян свободи вислову й свободи емігрувати за кордон''. Зокрема відмічується, що „держава Ізраїль не може залишитися байдужою до боротьби за людські свободи, боротьби, що її провадять визвольні рухи в СССР та в країнах-сателітах Совєтського Союзу''.

Виглядає, отже, що бльок Лікуд поклав усі крапки над „і'' у відношенні до арабського, як також комуністичного світу, і це викликало самозрозуміле поденервування вислідом останніх парляментарних виборів. Треба сподіватися, що Білий Дім, а зокрема президент Джіммі Картер, який після останньої економічної конференції в Лондоні здобув собі загальне визнання дипломатичного хисту, зможе дати собі раду з нововитвореною ситуацією і не допустить до нового кровопролиття у цьому обширі, в чому так дуже зацікавлена Москва. „Жорстокою дійсністю однак є те, — пише у редакційній статті „Ню Йорк Таймс'', — що Ізраїль не може мілітарно стояти на власних ногах і тому раніше чи пізніше американські інтереси на Близькому Сході будуть підірвані''. І це є одна з найближчих проблем, яку мусить розв'язати уряд ЗСА.

Володимир Мацьків

РОДИНА — ОСНОВА НАШОЇ МАЙБУТНОСТИ

Останніми часами у нашій пресі читаємо щораз більше тривожних вісток і статтей про майбутність нашої спільноти у вільному світі, бо багато осіб з молодого покоління денаціоналізується або через мішані подружжя відходять від рідного пня. Заходить питання: хто поносить за це відповідальність?

Приглядаючись ближче до цієї справи, можна б знайти багато виновників, але думаю, що всі погодяться з моїм поглядом, коли скажу, що мабуть найбільшу вину поносять батьки.

Так складається, що кожна нація, незалежно від її величини складається з основних клітин, якими є окремі родини. Якщо не було б родини, не було б народу

Так як ланцюг, що складається з окремих кілець, які злучені з собою, і від того залежить його сила і міць, так життєздібність і стійкість народу залежить від моральної сили й спаяности окремих родин та їх пов'язання із цілістю свого рідного народу і своєї Церкви.

„Яка родина, такий нарід'' — твердить наша народна мудрість. Тільки національно свідомі, релігійно й морально здорові родини можуть бути запорукою кращого майбутнього нашого народу.

Українська родина, як Божа установа, яка дотепер у величезній більшості була здорова, опираючись у своїй діяльності і своєму житті на Божих законах, мусить надальше залишитися нерозривною. Вона не сміє заразитись не безпечними вільнодумними впливами нашого оточення, бо родина, яка сьогодні існує, а завтра перестає бути, не може дати найменшої надії на забезпечення нашої майбутности.

Найважливішим завданням родини є виховувати своїх нащадків. Тільки добре виховане молоде покоління може гідно продовжувати наше існування тут, як окрема спільнота, що є частиною українського народу, і боротись за його ідеали, обороняючи його добре ім'я.

Виховання — це свідоме і доцільне діяння батьків і виховників на молоде покоління. Те діяння розуміємо так, що кожний рух, кожна дія у вихованні мусять бути передумані, оперті на знанні справи, а не тільки на самих батьківських і материнських інстинктах та імпульсах і впливах чужої, великоміської вулиці.

Є у нас, на жаль, ще чимало батьків, які переконані, що найкраще виконують свої батьківські обов'язки, якщо тільки запевнять своїй родині дах над головою, харч і одяг, як будуть хоронити її від небезпек і недуг, а коли вона підросте, пішлють її до школи. Про все інше, як психічне, релігійно-моральне, національне та суспільне виховання не дбають. Тому не диво, що значне число нашої молоді відчужується від своєї спільноти і віри своїх батьків.

Батько в родині — це не тільки доставець фондів на родинні видатки, але гідний взірець до наслідування та найвищий авторитет в родині, що повинен сказати своє авторитетне слово в кожній важливій справі і складнішій ситуації своєї родини та вміти розв'язати кожну проблему своєї родини.

Серцем є мати, любов якої до своїх дітей не дасться заступити нічим. Одначе і мати мусить бути свідома свого становища і своїх обов'язків, бо, як каже приповідка: „не та мати, що породить дитину, а та, що її виховає''. Мати може зробити із своєї дитини янгола, але й може причинитися до того, що дитина стане чортом.

Тому дуже слушно сказав був Папа Пій X: „Дайте мені багато добрих і святих матерів, а я при їх допомозі наверну світ''.

Праця і вплив на дітей батька і матері повинні бути згармонізовані, однозгідні і себе взаємно доповнюючі, оперті на досвіді і знанні справи, яке треба черпати з виховної літератури.

Часи бо, в яких живемо, незвичайно складні та нелегкі, якщо йде про виховання молодого покоління. І щоб не зблудити в гущах „модерних'' кличів, порад і практик, треба таки добре знати й розуміти справу, яку беремося виконувати.

Треба одначе поставити виразне питання, звідкіля черпають наші молоді батьки своє знання, якого їм так дуже потрібно до виховання своїх дітей? Варто теж запитати, хто з наших відповідальних чинників цікавиться тими справами й допомагає нашій доростаючій молоді здобути потрібне їй знання до виконування в недалекому майбутньому батьківських обов'язків?

Кожний, хто хоч тільки трохи цікавиться виховними справами, спостерігає, що у великій кількості наших домів не всі потягнення і не всі почини йдуть такими дорогами, якими вони повинні б іти. Не в усіх родинах наладнане співжиття всіх членів родини.

Це загально відоме, що родина, в якій панує спокій і погідна гармонія, де є згода і любов між усіми її членами, де кожна річ має своє місце і призначення, де кожна чинність має свою мету, де слово батьків має однакову вартість і жад-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Гаврило Гордієнко

АВТОР — ВИДАВЕЦЬ

На сторінках „Свободи'' (ч. 110. 1977) п. Володимир Барагура висловив цікаві й цінні думки від імени читачів (і нечитачів), покупців (і не покупців) української книги, яких автори-видавці атакують, посилаючи їм поштою свої книги.

Автор припрошує висловитися й протилежну сторону, тому вважаю за приємне поділитися своїм досвідом автора-видавця.

За свого перебування на студіях в Подєбрадах я був у поштовому зв'язку з одною українською й двома чеськими книгарнями в Празі та з одною німецькою книгарнею в Ляйпцігу. Коли я з Подєбрад переїхав на Закарпаття, то згадані книгарні посилали мені не тільки свої каталоги, але часом і книжки з проханням переглянути їх і евентуально набути їх. Деякі книжки я купував, а деякі повертав, навіть за рахунок книгарень!

Отже, такий спосіб збуту книжок існує не від тепер, як про це висловився п. Барагура. В ЗСА навіть існує правило, що книгу можна тримати до десять днів, а опісля або купити її, або повернути її видавцеві.

Спосіб збуту книг поштою існує й буде так довго існувати, як довго будуть евентуальні покупці книжок перебувати задалеко від книгарень. Ми у вільному світі не маємо літературного журналу, на сторінках преси у нас нема сторінок літературних оглядів, навіть нема списків тих книг, які редакції одержують для рецензій.

В усіх ділянках ми дуже скоро американізуємося, тільки в такій поважній і дуже корисній ми не помічаємо відповідних американських сторінок. А коли й згадаємо яку книгу, то обов'язково не згадаємо її ціни, тоді як американські видання ціну книги подають, так само обов'язково, як і ім'я автора, назву книги, рік видання та кількість сторінок.

Брак цього всього в українській пресі утруднює інформацію українського читача про нові видання. А книги можна збувати тільки тоді, коли їх наблизити перед очі евентуального купця. Для цього існують спеціяльні крамниці, які торгують книжками — назва їх книгарні! В українській дійсності з продажу самих книжок та інших друків книгар не може існувати, тому в книгарнях продають також інший крам.

І от у книгарні, тримаючи книжки стоячи на полицях, багато їх не продаси, а треба їх повернути титульною стороною до очей покупців ниток ДМЦ, або польських цукерків, або совєтських рибних консервів і т.п. не книгарського товару.

В наших книгарнях не практикується, щоб книгар звертав увагу приявних у книгарні людей на якісь книги, якісь ударні шедеври нашого українського книжного ринку. Якщо хто й купує яку книжку, то тільки тому, що він і прийшов у книгарню по дану книгу.

Так приблизно стоїть збут книг у книгарнях нашого українського вільного світу. А скільки ж українських покупців книжок живе поблизу наших книгарень?! Мало, зовсім мало! Решта живуть далеченько, тому перед їхні очі нову книгу можна доставити лише й лише поштою.

В Европі був поширений спосіб збуту товарів, спеціяльно текстильних, мандрівними продавцями, аґентами великих текстильних фірм, які й ходили від хати до хати, від села до села. Таким способом можна було збувати й книжки.

За часів мого безробіття на Закарпаттю я став подорожним аґентом, представником книгарні Василя Мурашка в Ужгороді й серед такого убогого українського книжного ринку, як на Закарпатті, я не тільки намагався, але й фактично збував Українську Загальну Енциклопедію, „Волинь'' Уласа Самчука, люксусове видання творів Василя Стефаника та прерізні видання „Червоної Калини''.

Всі ці книги були відомі моїм покупцям, але ніхто з них не спішив купувати їх, поки я їм не показав тих книжок. Себто, панує засада наблизити книгу перед очі евентуального покупця. З цією засадою я й звертався до українських адресатів з проханням купувати мої книги.

На останньому етапі мого життя я став автором чотирьох книг. Першу книгу: „Аграрна реформа на Волині в XVI стол.'', видав Інститут Дослідів Волині, він же й збув її, користаючи з картотеки волиняків та їхніх прихильників. Збут відбувся переважно поштою.

Другу мою книгу: „Історію культурних рослин'', видав Український Технічно-Господарський Інститут у Мюнхені. Науковим інституціям і окремим особам розіслано 318 примірників, а з рештою від тисячного накладу я звернувся поштою до евентуальних покупців.

До такого мого морального звернення були такі підстави: крім одержимости до рослинознавства з моїх молодечих літ, я одержав агрономічно-ботанічну освіту, підкріплену педагогічною засадою сіяти розумне, добре, вічне серед читачів, яким мало що відоме про основу існування людства на цій плянеті, себто про рослини. Це була моя фахова, професійна повинність.

Крім того, інша моральна засада, чому я звернувся до українських читачів, щоб купували мою книгу про історію культурних рослин. Я не поет, а купую поезії, я не прозаїк, а купую прозу, я не історик, а купую історичні праці, я не мистець, а купую мистецькі видання і т.д. Тому я мав право звернутися до читачів з проханням купувати мою книгу про культурні рослини.

За часів перебування в Німеччині довелося побачити численні приватні бібліотеки німецьких культурних людей, і там я побачив все те саме, що маю тепер і в своїй бібліотеці, себто літературу з різних галузей.

Історія культурних рослин написана так, щоб була зрозуміла для читача з загальною освітою. А тому, що евентуальний покупець, та ще український, не дуже захоче купувати книжку, то я звертався до нього з текстом у 5—7 рядків, не більше. Звертав увагу на книжку, просив купити і подавав адресу, на яку посилати гроші, або повернути книжку. Коротко й ясно!

Щоб адресата не нервувати, бо він уже й так поденервований фактом, що йому принесли книгу, яку він не замовляв, я посилаю свої книги в спеціяльних пакетах „Джіффі''. Такий пакет відкрити легше легшого: відігнути металеву защіпку, витягти книгу, проглянути її, прочитати заклик, заспокоїтися (бо ж адресат поденервований!) й послати належні за книгу гроші.

Якщо адресат не заспокоївся, тоді легше легшого вкласти книгу назад у пакет, загнути металеву защіпку, перекреслити свою адресу й стрілкою показати пошті на того (хотів сказати: нахабу), хто прислав йому книгу та й укинути у найближчу поштову скриньку.

Так поступають усі порядні люди, серед яких українців ще небагато. Коли адресат не заплатив за книгу і не повернув її назад не відізвався на подвійні й потрійні напоминання хоч би лайкою, то це найкращий доказ, що адресат ту книгу одержав! Таких у мене 51 особа, які одержали мою книгу „Історія

(Закінчення на стор. 3-ій)

Д-р Павло Пундій

ПАНЕЛЬ ПРО МЕДИЧНІ СТУДІЇ

Молодість — це найкращий, але і найнебезпечніший вік у людському житті. Тоді людина росте і розвивається фізично і духово і здобуває добрий або недобрий фах, залюблюється і добре або недобре одружується. Що і як станеться з молодою людиною далі, трохи залежить від обставин і щастя, а в більшості від її власного розуму і таланту та від розумних порад батьків чи приятелів.

В цьому молодому і ще недосвідченому житті молода людина мусить зробити дві кардинальні децизії: найперше це, що студіювати і який вибрати фах, а подруге — знайти собі добру і гарну подругу життя.

Цим разом застановимося над першою кардинальною децизією: що студіювати і який вибрати фах, щоб молода людина надавалася до цього та щоби вона була щасливою і продуктивною в цьому фаху. Тут, крім самої молодої людини, децидуючі впливи мають батьки, учителі і приятелі-дорадники.

На мою скромну думку, найперше батьки мусять звернути на свою дитину увагу, які вона має здібності і таланти. Якщо дитина дуже здібна і зрівноважена, працьовита і пильна, з добрим серцем допомогти іншим, нехай спрямують її до священичого стану за покликанням, або медичних чи інших наук. Українське Лікарське Товариство вже давно це зрозуміло і від самого свого існування на цьому континенті (а вже проминуло 27 років) звернуло увагу і дбає про свій медичний доріст. УЛТПА створило медичні студентські громади при більших Відділах та стипендійний фонд ім. проф. д-ра Маріяна Панчишина, відомого українського лікаря-патріота, уділяє інформації, дає дописи, уділяє стипендії та влаштовує панелі.

Ось такий панель про медичні студії і спеціялізації матимемо в Чікаго під час Лікарського З'їзду—Конвенції в Конрад Гілтон готелю на Меморіял вікенд. Про що там буде мова:

1. Про медичні студії в ЗСА, а спеціяльно в семи школах Чікаго;

2. Про студії дентистики і фармації;

3. Загальні інформації про студії медицини поза ЗСА (в Европі, Мехіко і на Філіпінах).

4. Особисті запити і дискусії з поодинокими студентами чи молодими докторами і фармацевтами.

Крім цього, буде панель про різні медичні спеціялізації для студентів, що вже студіюють медицину. Це буде дуже цікавий панель, даний нашими наймолодшими докторами-спеціялістами.

В неділю 29-го травня 1977 р., відбудеться спільна студентська прогулянка та оглядини Медичного Музею при 1524 Норт Лейк Шор Драйв. Там буде можна побачити багато старих хірургічних, генекольогічних інструментів, перші Х-Рей апарати, стару оригінальну аптеку та бібліотеку славного лікаря Швайцера. Крім цього, можна оглянути медичні кімнати, що показують медичні здобутки народів Південної Америки.

Не одному молодому студентові відкриваються очі на історію і славний прогрес медицини!

Петро Андрусів

ДУМКИ ПІСЛЯ ДИСКУСІЇ ПРО МИСТЕЦТВО

Моя стаття на тему панелю: „Де ми стоїмо в мистецтві'' („Свобода'', 19 до 24 березня) викликала чимале зацікавлення в ширших колах нашої спільноти, а також спричинила сподіваний відгук з боку учасників панелю. Тому, що в тих відповідях не видно нічого нового у відношенні до порушених мною проблем, можливості дальшої дискусії помітно маліють. Я не бачу, щоб хтось з авторів тих реплік оспорював мої головні твердження, натомість ціла їх увага звернена на суто полемічний двобій зі мною особисто.

Обі шановні пані — Аркадія Оленська—Петришин, та Ірена Петренко—Федишин своїми відповідями звели дискусію до низького рівня звичайної сварки, після якої я не бачу ані потреби, ані охоти достосовуватись до того їх стилю, щоб щось відповідати.

Мистець Яків Гніздовський доказує, що він має відмінний погляд на деякі справи, ніж я, але поза тим я не бачу, щоб він щось з моїх головних тверджень опрокинув.

Але є ще кілька загальних справ з тієї дискусії, про які я хотів би висловити свою думку.

Повторяється рефрен, що я не був приявний на панелю, тож не чув його перебігу, а мої міркування я базував на репортажі пані Дражевської.

Навіть ті, що були присутні в часі того панелю, признають, що репортаж цей дуже ясно і вичерпно насвітлив головний зміст думок учасників панелю, то ж знецінювати цей репортаж нема потреби, ані підстави. Матеріял, поданий пані Дражевською, вистачаючий для кожного, хто десятками років постійно мав до діла з проблемами українського мистецького життя і брав активну участь в його організуванні.

Натомість варто пригадати, що від понад двадцять п'ять років на форумі Об'єднання Мистців Українців в Америці і Літературного Мистецького Клюбу відбулося чимало подібних дискусій, відчитів, нарад, де всебічно обговорювалося багато проблем українського мистецького життя в цілому світі і жадна з шановних пань панелісток там ні разу не з'явилася, не поцікавилася обговорюваними питаннями, але мимо того вони з гордістю „експертів'' критикують те життя, проблем якого насправді не знають, не розуміють і сторонять від нього.

Їх увага звернена тільки на нюйоркське середовище, яке насвітлюють виключно негативними, що свідчить, що їх загальна зорієнтованість в явищах значно звужена і поверховна. Заголовок панелю звучить — „Де ми стоїмо в мистецтві''. Це „ми'' то не тільки Ню Йорк і Об'єднання Мистців Українців в Америці, але також ціла українська збірнота, частини якої живуть і в Канаді, а Аргентині, у Венесуелі, в Австралії, у Франції, в Німеччині, в Бельгії, — всюди там існує українське культурне життя, є мистці, щось вони роблять і проявляються, навіть мають успіхи.

У тій ширшій площині життя того нашого „ми'' є різні явища: є пересічні, середні і на доброму рівні. Пізнання різнородности того життя дозволило б в ньому доглянутися також і чималих позитивів, про які шановні дискутантки якось нічого не вміють сказати, хоч ті позитиви мали і мають місце навіть в тому нюйоркському середовищі.

Ніхто не буде заперечувати, що нашій збірноті потрібні добре кваліфіковані сили, озброєні сучасним знанням одиниці, які напевно знайдуть симпатію та належну їм пошану тоді, коли зі своєю професією та зрозумінням захочуть зичливо підійти до основ наших проблем і прикладним ділом піднести справи на вищий рівень. Але є сумнівним те, що всі ті справи можна розв'язати самою зарозумілістю і називанням цілої збірноти такими фразами, як „буржуазна міщанщина'' — тощо.

На жаль, обі шановні пані доказують, що вони тих проблем ближче не знають і не розуміють, тож постає питання, чи вони повинні були бути в тому панелі. В терені можна було знайти одиниці з молодшого покоління, які добре орієнтуються в цілості явищ українського мистецького життя в діяспорі і вони могли були дати об'єктивнішу і повнішу його картину.

Ця незорієнтованість, чи радше звужений погляд на ті справи створює іноді трохи дивні явища, як наприклад те, що зайшло з виставкою Михайла Андрієнка в Амстердамі, Голляндія. Андрієнко, мистець старшого покоління, має подібну репутацію і популярність в Европі, які мав покійний О. Грищенко. На сорок чотири виставлені праці, колектори і музеї розкупили тридцять дев'ять його картин. Про ту виставку заговорила преса Голляндії, а один з поважніших журналів перевів з мистцем довше інтерв'ю. Д-р Володимир Попович, один з поважніших колекціонерів і любителів мистецтва, вдумливий автор життєписів українським мистців, що живуть, чи жили колись в різних частинах Европи, написав також репортаж про виставку Андрієнка і в листопаді м. р. вислав до журналу „Сучасність'' для поміщення. В тому журналі п. Аркадія Оленська-Петришин фігурує як мистецький редактор. Пані Петришин цей репортаж категорично відкинула, сказавши, що і Кошелівець і Попович на мистецтві не розуміються. На тему того випадку пишуть з Европи: „Вийшло таке, що про гарну виставку українського маляра писали голляндські журнали, а наш не міг, бо редакторка поставила своє вето''.

Ще варто дещо сказати про нашу молодь і про наставлення до неї нашої збірноти.

Від часу приїзду з таборів, ціла наша громада — разом з мистцями — постійно себе здержувала, щоб не надто гостро говорити про молодь, не зражувати її та притягати до активности в нашому житті. За останніх тридцять років велика частина тієї молоді вже постарілася. Хто з молодших хотів, чи знайшов шлях до свого середовища, працює і приносить чималий пожиток. Але велике число з-посеред них надалі стоїть осторонь і пропадає, а ціла обережність старшого покоління таки нічого не допомогла. Терпеливість поволі вичерпалася і наростає охота одвертого висказання того, що старше покоління мистців думає про ті справи, які молодші „авторитети'' хочуть критикувати при різних нагодах, не тільки в панелях. Ніхто не хоче заперечувати їх набутого знання, їх професійного рівня, ані особистих здібностей. Одначе, все те не завжди вистачає, коли нема основного знання тих явищ, які піддаються під критику.

Основні прикмети культурного життя української громади можна пізнати тільки дорогою безпосереднього контакту з ним та через постійну участь в ньому. Навіть найкращими статтями, дискусійними панелями справ не направиться, бо та активність є тільки невеликою частиною властивої роботи. Потрібна безпосередня участь в праці, не спорадична, але постійна і консеквентна.

Українська збірнота поза батьківщиною — це живий організм, зі складною структурою, який не конечно є чимсь таким, що зветься „гетто''. Помимо всіх недостач, той загал українців сповняє обов'язки громадян країн, в яких живе, а крім того, скільки шляхетного і доброго він будує своєю жертвенністю для піддержання власної духовости.

Коли те все трохи краще усвідомиться, тоді при всіх тінях нашої дійсности стануть видніші світла, а навіть велич, яка будить розумну оцінку і пошану до української людини.

Усе позитивне у нас творилося через ініціятиву та ідейну, жертвенну працю одиниць. Самі проповіді не вистачають, як і сама критика не заступить діла. З праці постали наші установи, організації, наукові інституції, храми, манастирі, школи, а разом з тим і мистецьке життя.

Хто це все без упереджень і сарказму усвідомить собі, той напевно не скаже зневажливого епітету під адресою тієї громади, з якої сам вийшов.

89-ий Відділ СУА в Кергонксоні вітав письменницю Л. Коленську

Заходом 89-го Відділу СУА в Кергонксоні у неділю, 1-го травня ц.р. о год. 1-ій по пол. відбулася зустріч громадянства з письменницею — авторський виступ Любови Коленської. Часто читаємо її статті й оповідання у щоденнику „Свобода", де вона працює редактором.

Письменниця почала свій виступ читанням оповідання „Ромени" з книжки під заголовком „Самотність", що появилась у 1966 році і стрінулася з високою фаховою оцінкою літературного світу. Слідували ще недруковані оповідання: „А голубінь за ними", „Мій сусіда" і „В телефонічній будці".

Приявні зі зацікавленням слухали оповідання із різноманітною тематикою, в яких мистецька концепція з проникливими філософськими думками, найщиріший ліризм в описі міжлюдських відносин та багатство психологічних рис і новелістичної мови.

Із писань авторки залишається якась щиросердечна українська рідність на дні нашої д.ші. Герої є живими людьми, а не видуманими істотами. Є в них радощі і смутки, переживання, сила віри і хотіння. Мова Любови Коленської незвичайно багата повна природної краси, порівняння оригінальні. Вона словом, як мистець, малює красу природи, і перед слухачем, неначе на чудових образах з'являються ріки, луги, квіти, гори.

Любов Коленська відмінна від багатьох інших письменників, вона гуманна і ніжна, вона хоче передати людям щастя. Авторка принесла нову тематику в українську еміграційну прозу, принесла багато образів, красу вислову, звернула увагу на людину, до того ж складну сучасну людину.

Ми радіємо, що Любов Коленська своїм талантом і працею збагачує нашу літературу, гордимось нею і очікуємо на чергову книжку, що її письменниця приготовляє до друку, а яку громадянство щиро привітає.

Ольга Салук

РОДИНА — ОСНОВА...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

на сторона не хоче робитись „кращою" перед дитиною, де батьки розуміють своє відношення до Бога — Творця і завжди виконують свої релігійні обов'язки, де шанується і респектується усі релігійні, національні та суспільні закони, де працю не вважається невільничим тягарем, де дальша родина чи сусіди бувають все милими гістьми і про них не говориться інакше в їх відсутності — там не буде виховних труднощів. Дитина привикає до такого, бо вона іншого не знає; їй не приходить на думку робити такого, що суперечило б порядкові, до якого вона привикла від наймолодших літ.

Натомість дуже важко виховати дитину в такій родині, де між батьками немає однозгідности, де часто чується нарікання або й сварки, де кожне з батьків ходить своїми „власними стежками", де неділя і свято в нічому не різниться від інших днів, де не здають собі справи, хто вони і які їх предки, де не питають дітей, що вони роблять поза хатою і з ким пристають, де діти не відчувають батьківського впливу та опіки, де кожне з батьків зайняте тільки своїми особистими справами.

Здоров'я кожної нашої родини, її свідомість і підготова — це великий національний скарб, а рівночасно запевнення нашого росту, нашого розвитку й нашого життя в ближчій і дальшій майбутності.

Треба тільки побажати, щоб чинники, які поставлені Божим Провидінням і нашим зусиллям, звертали більше уваги на справи родин, їх співжиття та всіми силами і можливостями допомагали у вихованні молодого покоління.

ЗУСТРІЧ З ПРЕДСТАВНИКАМИ УВУ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Філядельфія. — Дня 31 травня (вівторок) 1977 р. о год. 7-ій веч. у залі УСО „Тризуб" при 4932 Н. Брод вул. відбудеться зустріч з делегатами Українського Вільного Університету. Делегатами є мгр Володимир Дідович і о. протопресв. Палладій Дубицький. Вони виголосять доповіді про діяльність УВУ.

ОМУС матиме Загальні Збори

Філядельфія, Па. — Об'єднання Мистців Української Сцени (ОМУС) інформує, що чергові збори членів Об'єднання відбудуться тут 28, 29 і 30-го травня ц. р. в приміщеннях УСО „Тризуб" при 4930-32 Брод вулиця. В програмі зборів передбачається: 28-го травня, год. 12-та вполудне — реєстрація членів і гостей; год. 1:30 — початок ділових нарад — звіти, дискусії тощо; год. 7-ма вечора — коктейл, год. 8-ма — спільна вечеря з розваговою програмою. Неділя, 29-го, год. 10-та рано — Служби Божі і Панахиди за померлих працівників українських театрів; год. 2-га по полудні — продовження нарад; год. 6-та вечора в театральній залі Українського Клюбу при 847 Френклін вулиця відбудеться мистецька імпреза у виконанні акторів з Америки і Канади. В понеділок, 30-го травня — наради новообраної управи ОМУС.

АВТОР — ВИДАВЕЦЬ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

культурних рослин" у ціні 10.00 дол. за примірник. Себто, висловлюючись по правничому, вони затримали собі предмети, які їм не належать.

„Червону калину" я видав з присвятою українським дівчатам, а змістом вона призначена для всіх українців і українок, як свого роду пашпорт нашої ідентичности, бо тож українська національна рослина!

Видана вона люксусово на кращому папері та з кольоровою ілюстрацією. Ціна її 5.00 дол. в твердій оправі. Якість книги й ціна її настільки можливі, що я її пропонував усім відомим мені адресатам.

Так само посилав її в пакетах „Джіффі", так само адресати мали як найменше клопотів, так само пару десятків адресатів не повернули! Нехай вона ляже їм на сумління. Щодо „Червоної калини", то я можу мати інше зауваження. Втрату 5.00 долярів то я ще витримаю, але мені болить, коли таку дешеву книгу (бо ж лише за 5.00 дол.) повертає мені назад адресат і доктор, і заможний, і культурний діяч, яким, б здається, належалося б мати в хаті книжечку про таку українську рослину, як червона калина!

Мої спогади „Під щитом Марса" я нікому не посилаю поштою, лише трошки надокучав особисто. Це мов би моя особиста справа, мої спогади, які не мусять цікавити загал. Хоч на них уже появилися рецензії в десятьох органах преси, а за приватні відгуки й не згадую.

При цій нагоді треба би порушити ще одну немаловажну справу, яка не свідчить про високий стан культури наших освічених людей, бо це ж як раз до них відноситься.

На розіслані авторські дари з присвятами не всі реагують, не кажу щоб подякувати, але хоч би відізватися, що одержав! У культурніших націй таке не практикується. Мала дитина, одержавши цукерка знає, що треба негайно подякувати. Наші провідні культурні діячі не знають аж такої дитячої істини.

На закінчення резюмую: при нашому заширокому розселенні, при бракові більшого розголосу про друковані видання в пресі, при нашому ще невеликому зацікавленні друкованим словом, напастування евентуальних покупців поштою цілком нормальне й природне й буде й мусить тривати так довго, поки ми перебуваємо розкидані по різних далеких стейтах.

Щодо авторів, то зауваження п. Барагури справедливі бо наш покупець — наш пан і ми маємо бути йому послушні та услужливі в задоволенні його забаганок, і ні в якому разі не вільно настирливо домагатися та повчати в тих справах, у яких і самі видавці не завжди дуже міцні.

На першому місці чемно, стисло коротко й ясно інформувати про дану книгу, яку при цьому прислано поштою. Але щоб посилати обіжники з інформаціями про книжки, то цей „номер", як казали колись в Одесі, в українській дійсності малоефективний!

Ще один момент, так для розваги: матеріяльний ефект з моєї видавничої діяльности ніякий. Лиш задовільняється згадана на початку одержимість: сіяти добре, розумне, вічне про рослини!

ч. 212 - 2435/76

ЙОСИФ СВ.Р.Ц. КАРДИНАЛ
(Сліпий - Коберницький - Дичковський)

БОЖОЮ МИЛІСТЮ І СВ. АПОСТОЛЬСЬКОГО ПРЕСТОЛУ БЛАГОСЛОВЕННЯМ ВЕРХОВНИЙ АРХИЄПИСКОП УКРАЇНЦІВ, МИТРОПОЛИТ ГАЛИЦЬКИЙ, І ПР.

МИР У ГОСПОДІ І БЛАГОСЛОВЕННЯ

Всесвітлішому Отцю Парохові - Крилошанинові
Володимирові Андрушкові
Когоес, Н.-Й., ЗСА

Доцінюючи Вашу ревність для Божої слави і для добра св. Церкви і Народу, висказуємо Вам наше повне призвання і похвалу, та оцею грамотою іменуємо Вас
Митрофорним Протоієреєм
А умоляючи Всевишнього Подателя всякого добра, щоб обдарував Вас багатством своїх ласк, кріпив Ваші сили в добрім і довгім здоров'ю на многі літа, уділюємо Вам наше Архиерейське Благословення.
Дано в Римі при храмі Жировицької Богоматері і свв. мчч. Сергія і Вакха дня 12 грудня 1976 р.Б.

Патріярх і Кардинал

ПОДЯКА

Дякую Вашій Святості за номінаційну грамоту Митрофорного Протоієрея, що її я одержав з почуваннями великої радости і синівської вдячности. Нехай буде мені вільно виявити з цієї незабутньої для мене нагоди мої задушевні почування що до доброти батьківського серця Вашого Блаженства, яка виявилася в повноті до нашої Єрархії, Священиків і Українського Люду по всіх наших поселеннях.

Сонце Вашої доброти — любови не заходить ні на Україні, ні на поселеннях. Воно світить всім і добрим і злим, як зразок євангельського вчення і загріває всіх до добрих діл, до жертви, до самопосвяти, до сповнення священного обов'язку, до самобутности нашої Церкви, її помісности. Воно світить ясним промінням вірности до Христа і Петрового Наслідника, до границь мучеництва за правду і права Церкви і Народу.

о. Митрат ВОЛОДИМИР АНДРУШКІВ
Коговз, Н. Й.

Ділимося сумною вісткою з Членством 204 Відділу УНС ім. А. Гончаренка та Українським Громадянством, що 12-го травня 1977 р. відійшов, ненадійно, у Вічність, на 78 році життя

бл. п. ІВАН КУЧМАК

уродженець села Задишівка біля Підволочиськ, довголітній член Відділу, учасник Українських Визвольних Змагань, хорунжий УГА, визначний артист-маляр.

Полишив у смутку:
дружину — ОКСАНУ
сина — ІГОРЯ з дружиною ДОЛЬОРЕС
внуки
і дальшу Родину

ПОХОРОН відбувся 16-го травня 1977 р. з української православної церкви св. Михаїла в Юніондейл, Н. Й., на український православний цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Горем прибитій Дружині, Синові і Родині Покійного складаємо вислови глибокого співчуття.

УПРАВА 204-го ВІДДІЛУ УНС

Повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що
в суботу, 28-го травня 1977 року
в пам'ять нашого Найдорожчого і Незабутнього
МУЖА, ТАТА і ДІДА

бл. п.

МИХАЙЛА МАЦЯХА

буде відправлена
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
в церкві св. апп. Петра і Павла
в Джерзі Сити о год. 8:30 ранку
а після Служби Божої
ПОСВЯЧЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА
на могилі Покійного
на цвинтарі **Св. Хреста** в Н. Арлінґтоні, Н. Дж.

Просимо згадати Покійного в цей день в своїх молитвах.

Після посвячення пам'ятника відбудуться
ПОМИНКИ
в УНДомі в Джерзі Сиgreті, Н. Дж.
на які запрошує
ДРУЖИНА і ДІТИ

Напливають зголошення на українознавчі курси Гарвардської Літньої Школи

Кембрідж, Мас. (ФКУ)— Адміністрація Літньої Школи Гарвардського Університету інформує, що до 18-го травня, на курси українських студій формально зареєструвалось 58 студентів, в тому 31 хлопців та 21 дівчат. Крім цього зголосилось по аплікації ще додатково 34 особи.

Цьогорічна літня програма — це інтенсивні одномісячні курси, які триватимуть від 27-го червня до 25-го липня. Український Науковий Інститут Гарвардського Університету вже робить старання, щоб гостити в Гарварді навіть сотню студентів.

Адміністраційним координатором українознавчих курсів від УНІГУ є Уляна Пасічник, а її співпрацівниками будуть: Максим Тарнавський і Ліда Сушко від студентів, Роман Процик і Ліда Стецик від ФКУ.

Зголошення на курси можна висилати до дня 15-го червня на таку адресу:

Harvard Ukrainian
Summer Institute
1581-83 Massachusetts Ave
Cambridge, Mass. 02138

Травень — місяць СКВУ!

КАРТЕР ПРОПОНУЄ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Генрі Кіссінджер, бо охоплюватиме різні проблеми і справи, а не зосереджуватиметься на стараннях довести до балянсу між надпотугами світу. Аналітики твердять, що нова закордонна політика ЗСА, яку плянує вести президент Картер, до великої міри віддзеркалює погляди д-ра Збігнєва Бжезіньского, головного дорадника Білого Дому для справ крайової безпеки.

У своїй промові в Нотер Дам університеті президент Картер присвятив увагу теж специфічним питанням міжнародної політики, наприклад, заявив, що не зважаючи на факт, що в Ізраїлі вибори виграла права коаліції, то Вашінгтон не плянує змінювати своєї політики, а дальше підтримуватиме право Ізраїля існувати як самостійна держава, але теж далі настоюватиме на тому, щоб палестинські араби одержали „свою батьківщину" та щоб Ізраїль звільнив окуповані арабські території. Він твердив, що тепер існує „дуже сприятливий час" довести до полагодження конфлікту на Близькому Сході і перестерігав, що якщо цієї нагоди не використається, то можуть настати „катастрофічні наслідки" не тільки для тієї частини світу, але для цілого людства.

Президент теж висловив надію, що в південній частині Африки расові конфлікти будуть полагоджені мирним шляхом, і що владу в тих країнах переймуть чорні більшості, бо цього вимагає справедливість.

Ґрадуаційні церемонії в Нотер Дам цього року проходили під знаком людських прав, бо не тільки президент Картер наголошував цю справу, але президент того університету, о. Теодор Гезбурґ, хвалив Президента за його універсальну оборону людських прав, а, крім того, три католицькі єпископи, а саме, з Бразилії, Південної Кореї і Родезії, теж отримали почесні докторати за їхні виступи в обороні людських прав.

ОТЕЦЬ В. РОМАНЮК...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

було ніяких поважних причин, бо з перших років побудови цього режиму там не існували і не могли існувати ніякі серйозні політичні сили, що загрожували б його існуванню.

Релігійні громади не мають тут ніяких можливостей формувати свої кадри і виховувати молодь в релігійному дусі, бо держава переслідує батьків, які посилають своїх дітей до церкви. Посиленим темпом утворюються різноманітні атеїстичні традиції та свята, які по суті є новою ідопоклонною релігією, яка проповідує егоїзм, честолюбство і заздрість.

Відбувається девалюація, створених сторіччями, духовних цінностей — і ось виросла т. зв. „радянська людина" — виродок без сумління і чести, готова на будь-яку підлоту супроти свого ближнього і тому в жодній країні немає стільки різнородних кримінальних злочинців як тут, бо єдиний критерій, на якому тримається це суспільство, це страх перед покаранням. Якщо хто-будь попаде в яку-небудь біду, то жадної допомоги, захисту і справедливости він ніде не знайде, бо кожний думає тільки про себе, про власну шкуру: така то звіряча натура атеїстичного суспільства.

Той, хто зневажає людські права і свободу сумління, не може бути творцем миру, бо нехтування справедливости все викликали розбрат і безладдя на Землі. Було б неправильно не брати до уваги факту, що антилюдська природа радянської тиранії змінилася чи зміниться — доказ на це дії. Яскравим прикладом того є моя особиста доля, як і доля моїх невинно репресованих друзів.

Українська родина була темою панелю в Ню Йорку

Ню Йорк (Н. Б.). — В неділю, 15-го травня ц. р., відбулася в Ню Йорку з ініціятиви 82-го Відділу Союзу Українок, а зокрема імпрезової референтки пані І. Клим та Управи Спілки Українських Журналістів Америки дискусія-панель на тему української родини.

Панель був цікавий тим, що забирали в ньому голос молоді люди, для яких творення нової української родини є особливо близьке та актуальне.

Пані Лідія Крамарчук, маґістер хемії, активна членка Союзу Українок, пластунка і мати двоїх дітей, говорила про проблеми вдержання української родини із власного досвіду та спостережень довкілля, зокрема зупиняючись на вихованні дітей в українському дусі. Другий панеліст, Ю. І. Павлічко зосередився на розгляненні стану мішаних подруж, беручи як підставу зібрані статистичні дані із двох різних українських католицьких парафій. (До речі, слід згадати, що цей прелеґент саме закінчує докторську працю із історії української церкви). Третя і остання прелеґентка, Ксеня Одежинська, яка цього року закінчила студії журналістики і соціології, представила на основі статистики образ „українства" наших родин і вплив нашого оточення, шкіл українознавства і громадського життя на їхню наставову до української спільноти.

Панелем проводила пані Ольга Кузьмович — голова Спілки Українських Журналістів Америки.

Треба підкреслити з признанням, що усі троє панелістів — абсольвенти американських коледжів, завдали собі багато труду, щоби зібрати приклади й статистичні дані, а висловлені думки підтверджували числами й фактами. Шкода лише, що ця так актуальна і життєва тема хоча й мала доволі велику авдиторію, але, на жаль, зложену тільки із старших осіб. На залі ми начислили точно шестеро молодих слухачів, а якраз цей панель був призначений для тих, що стоять перед проблемою творення власної родини. Цей брак зацікавлення і участи в імпрезі підкреслила пані Мирослава Савчак, голова 82-го Відділу СУА, яка відкрила панель, вітаючи присутніх.

СПОРТ

Редаґує О. Твардовський

Спортові вісті з України

Леви — Гелленік 2:0
Леви — Ляйшіґ 1:1
Леви — Вісла 0:1
Леви — Іллінойський університет 3:1

„Леви" (Чікаго) зачали свої мистецькі розгривки у Вищій Дивізії досить успішно. Перші змагання із грецькою дружиною „Гелленік" виграли по задовільній грі вислідом 2:0. Ворота здобули Ю. Мішалов та Кіпка.

Другі змагання із польською дружиною „Ляйшінґ" „Леви" заграли слабо. Могли ті змагання легко виграти, а заледве спромісувади 1:1. Єдині ворота у другій половині гри здобув Ляшльо.

Дуже цікавими були змагання із „Вислою", яка є тепер найсильнішою дружиною у Вищій Дивізії, бо має постійний доплив змагунів із Польщі. Мимо програної, „Леви" заграли ті змагання дуже добре. Змагуни грали дуже завзято, стартували на м'яч, гарно комбінували, бракувало тільки викінчення.

У першій грі — рівнорядна „Вісла" добуває єдині ворота зі стрілу вільного, що його воротар непотрібно відбив, а надбігаючий змагун „Вісли" добив у ворота. У другій половині „Леви" переважають, а при кінці змагань тиснуть, так що „Вісла" зачинає грати „на час". Однак та перевага не приносить успіхів, бо „Леви" не використовують кілька майже певних нагод здобути ворота. Це однак, тільки початок, і якщо „Леви" будуть так далі грати, напевно діб'ються поважних успіхів.

У міжчасі „Леви" розіграли товариські змагання із Іллінойським університетом і в резервному складі перемогли його вислідом 3:1. Ворота здобули М. Шлапак 2 та Ляшльо із карного І.

Склад УАСТ „Леви": Рой, Кулінченко, Ґузелла, Карпа, Б. Шлапак, М. Шлапак, Манько, Шелтон, Кіпка, Кухарський, Полтовен, Крат, Ляшльо, Ю. Мішалов.

Провідник дружини Анатолій Гординський.

Роман Б. Припхан

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 5-го ЧЕРВНЯ 1977 р.

ВІЛЬЯМСТАВН, Н. Дж. Річні збори 261 Відд., о год. 9:30 ранку, на пікніковій площі укр. кат. церкви св. апп. Петра і Павла при Blackhorse Pike. В разі дощу, в церкві, в залі хору. Проситься всіх прийти. — П. Аркотин, фін. секр.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МАРІЯ СТАШКІВ, членка УНС 200 Відділу Т-ва Вільна Україна в Озон Парку, Н. Й., померла 30 грудня 1976 р. на 68 р. життя. Нар. в 1908 р. в Фріленд, Па. і стала членкою УНС в 1959 р. Полишила в смутку дочку Рут Анн, матір Анну, братів та сестер. Похорон відбувся 3 січня 1977 р. на цвинтарі Сайприс Гілл в Брукліні, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!
І. Пригода, секр.

ОСИП МАЛИЩАК, член УНС 29 Відділу Б-во Преображения Господнє в Ганновер, Нантікок, Па., помер 1 січня 1977 р. на 67 р. життя. Нар. в 1909 р. в Ню Йорку, Н. Й. і став членом УНС в 1928 р. Залишив у смутку дружину Анну, дочок Анну, Джоан, Джанет, шість внуків, трьох братів і дві сестри. Похорон відбувся 5 січня 1977 р. на цвинтарі св. Марії в Грініч, Конн.

Вічна Йому Пам'ять!
О. А. Маліщак, секр.

ВАСИЛЬ НІМИЙ, член УНС 192 Відділу Т-ва Запорозька Січ в Геркімер, Н. Й., помер 12 грудня 1976 р. на 65 р. життя. Нар. в с. Явче, пов. Станиславів, Україна і став членом УНС в 1929 р. Залишив у смутку сестру Ольгу, стрийну Юлію та ближчу і дальшу Родину в Америці та в Україні. Похорон відбувся 15 грудня 1976 р. на цвинтарі Укр. Прав. Церкви в Геркімер, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Яр. Сенишин, секр.

АНАСТАЗІЯ КОЗУБИНСЬКА, членка УНС 206 Відділу Т-ва Запорозька Січ в Вунсакет, Р. Ай., померла 7 січня 1977 р. на 84 р. життя. Нар. в 1893 р. в Україні і стала членкою УНС в 1926 р. Залишила у смутку синів Івана, Михайла і Россела; дочок Стасю, Ольгу; 11 внуків і два правнуки. Похорон відбувся 11 січня 1977 р. на укр. прав. цвинтарі св. Стефана в Менвілл, Р. Ай.

Вічна Їй Пам'ять!
Л. Гардінг, секр.

МИКОЛА КАЛІНІЧЕНКО, член 238 Відділу УНС Т-ва ім. Євгена Коновальця в Бостоні, Масс., помер 23 грудня 1976 р. Нар. в 1911 р. в Україні і став членом УНС в 1971 р. Залишив у смутку дружину Татяну з дочками. Похорон відбувся на цвинтарі Форест Гіллс, Джамейка Плейн, Масс.

Вічна Йому Пам'ять!
Анна Ремік, секр.

АННА ДАЦКО, членка 364 Відділу УНС в Клівленді, Огайо, померла 14 січня 1977 р. на 80 р. життя. Нар. в Мостах Великих, пов. Жовква, Україна і стала членкою УНС в 1951 р. Залишила у смутку дочок Марію, Сильвію, Ольгу, Анну, Юлію, Ірину і Гелену та сина Ричарда. Похорон відбувся 17 січня 1977 р. на цвинтарі св. Марії в Гадсон, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

КАЗІМІРА ДРАБІК, членка 476 в Гадсон, Н.Й., померла 27 грудня 1976 р., на 84 р. життя. Нар. 1892 р. в Україні і стала членкою УНС в 1918 р. Залишила в смутку 5 дочок і 3 сини 38 внуків і 20 правнуків. Похорон відбувся 30 грудня 1976 року на цвинтарі в Седар Парк.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

АНАСТАЗІЯ ГРУЩАК, членка 108 Відділу УНС Б-ва св. Духа в Лейквуд, Огайо, померла 11-го квітня 1977 р. на 83 р. життя. Нар. в 1892 р. в Україні і стала членкою УНС в 1921 р. Залишила в смутку сина Геррі і внуків. Похорон відбувся 14 квітня 1977 р. на цвинтарі Бруклин Гайтс в Клівленді, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

ТАРЗАН, Ч. 7760. Помпус пізнає Тарзана

То я дам цьому „паяцові" трохи грошей за врятування твого життя, кохана Фон... Мусимо швидко вертатися на місце фільмування...

Ти дальше думаєш, що гроші можуть розв'язати всі проблеми, Помпусе?!

Вважай, що говориш, ти пройдисвіте...

...Та ж це Тарзан!!... Це чудово!... Ой, які пляни маю для тебе... Ти розбагатієш!

Ой, ой!